

Izhaja po dvakrat na mesec ali 24 krat na leto v Ljubljani, kedar ga prebere in ne konfiscira policija.

Vrednik Jakob Alešovec.

Posamezne številke se dobivajo, če jih kaj ostane, po 15 kr. v administraciji, Ključaničarske ulice (pod mestnim trgom) št. 3 v II. nadstropji.

Velja celo leto 3 gld., pol leta 1 gld. 50 kr. in četrt leta 80 kr. za vsacega brez ozira na stan, narodnost in vero.

Kdor ga bere in ga ni kupil, se bo, ako se zasači, ostro kaznoval.

Ministri z zakrpanimi ali zašitimi hlačami.

Prejšnje Auerspergovo ministerstvo se je vsedlo na svoje sedeže v čisto novih hlačah. Sedelo je potem tako dolgo, da so se mu hlače strgale, in ker tako ni moglo več sedeti, je šlo za peč, da si jih pokrpa in kolikor mogoče zašije. Zeló so morale biti raztrgane in razklane, ker je kranje več mescev trpelo.

Med tem bi bili radi dobili druge, da bi bili šli sedet na zapuščene stole, a niso mogli dobiti nikogar, menda zato ne, ker so bili stoli preveč oguljeni in se z novimi hlačami ni maral nihče ná-nje vvesti. Toraj ni ostalo družega, kakor da so šli prejšnji ministri, ko so si hlače kolikor toliko zašili, nazaj na prejšnja mesta, ker je vendar-le prežalostno, če bi stoli, ki toliko nesó, prazni stali in trohneli.

Dva sta pa vendar bila med njimi, ki si nista mogla hlače zašiti toliko, da bi bila šla nazaj na svoja mesta: eden je prejšnji predsednik grof Auersperg, drugi pa minister jezika Unger, ki je imel nalogo v državnem zboru zagovarjati svoje tovarše; menda si pri tem ni le strgal hlače, ampak tudi jezik spahnil, zato si ni mogel toliko popraviti jezika in hlače, da bi bil upal si sestiti na nekdanje mesto.

Dolgo so se prepirali, kdo bo šel prvi, ker z zašitimi hlačami ni maral biti nobeden prvi; edini, ki se jim je pridružil v novih hlačah, to je grof Tafe, tudi ni hotel prvi iti, ker je vedel, da za njim pridejo vsi le v starih zašitih, in tako so odločili vsi, da mora na prvi sedež sestiti najstarejši — in ta je Stremajer.

O tem Stremajerji že vsak kaj ve, saj je posebno po slovenskih deželah tako dobro znan, kakor — Stremajerjev groš. Najprej je zaslovel kot „ubožnih oče“, ker je delil svoje groše duhovnikom, kateri so jih marali. Dalje je postal velik dobrotnik tistim naših otrok, ki se neradi učé slovenskega maternega jezika, in s svojo milostjo naredil to, da čedalje manj uradnikov in profesorjev Slovencev dobivamo. Veliko več bi nam bil še rad storil, ali — včasih je moč slabša od volje; zato le čakajmo, saj še ni umrl.

Tedaj novo ministerstvo imamo, ali marveč; ministerstvo ima nas. Zopet bomo nosili v mlin, kakor do zdaj, ker so ministri rekli, da ne morejo mleti, če nimajo nič. zašite hlače pa vendar ne trpé dolgo, komaj par mescev, zato bodo šli ti ministri gotovo zopet kmalu za peč krpati si jih, potem jih menda vendar ne bo več nazaj. Le eden utegae ostati, ki je prišel v novih hlačah, in ta je grof Tafe, ki nima tacega nagnenja, žreti Slovane, kakor Herbstovci in Giskrajalci.

Mi Slovani smo pač srečni, ni se nam bati, da bi nas kedaj pozabili. Če nimamo toče, slabe letine in drugih nadlog, pa pride čez nas kako ministerstvo, kakoršno smo zdaj vnovič dobili.

Le tako naprej! Bomo vsaj Slovenci imeli vedno kaj zabavljati.

V šoli.

Učenik krščanskega nauka. Da bi mrtvi nazaj hodili, je prazna vera.

Učenec. O ne! Zakaj so pa na Dunaji ministri nazaj prišli?

Zopet le duhovščina.

- A. Kdo je kriv, da smo dobili prejšnje ministre nazaj?
 B. Kdo drugi, ko duhovščina!
 A. Kako li?
 P. I no, ker jih takrat, ko so poginili, ni hotela pokopati.

Nerazumljivo.

- A. Že zopet je uradna kasa ukradena! Kako je to mogoče? Saj imajo trije ključe do nje!
 B. Ravno zato je še lože.

Pavliha.

Predpustni čas je, ves svet nori, zakaj bi jaz doma tičal in dolzega časa zdehal! Mar grem zopet enkrat pogledat na Dunaj kake predpustne burke tam uganjajo. Odrinem toraj proti Ljubljani in ker nekoliko nemški znam, dobim na železnici karto za tretji red ter se čez noč in dan pripeljem na Dunaj. Kako sem se vozil, ne maram praviti, le to povém, da brez potrebe naj se nihče ne vozi z mešancem, ker gre tako počasi, da bi človek kmalu star postal pri tem.

Na Dunaji zlezem ves pretresen in sključen z voza in jo maham proti mestu. Kmalu zagledam pred sabo človeka, ki ima visoki klobuk nekoliko po strani, kakor da bi koga na korajžo klical, v ustih „erzenko“ in slamico za ušesom. Rad bi videl, kdo je, zato stopim urneje za njim in ko sem vstric njega, pogledam ga v obraz.

„O, glej ga no, Štremajer,“ zakričim, ko ga spoznam, „danes si pa šembrano gosposki! Pa ne, da bi bil v loteriji zadel? Kar erzenko!“

Ko sliši moj glas, postoji, se nasmehne, vzame iz žepa celó pest erzenk in jih pomoli meni rekoč:

„Na, Pavliha, kádi!“

„Ej, kaj pa je to, da si danes tako radodaren?“ poprašam jaz, ko sem svojo lulo spravil, erzenko oslinil in jo ob njegovi našgal.

„Le idiva, ti bom že povedal,“ odgovori in ko greva vsak s svojo erzenko v ustih in slamo za ušesom naprej, vidim, da se nama vse odkriva. Temu se še bolj čudim, zato prašam vnovič:

„Povej no, kaj je, da bom vedel, komu se ljudje odkrivajo: meni ali tebi!“

Na to zopet postoji, me ponosno pogleda in reče:

„Meni! Veš, kaj sem danes?“

„Pa ne p — — —?“

„Da, uganil si: predsednik ministerstva.“

„Ej, pojdi no, to natvezi komu drugemu! Predsednik ministerstva — ti?“

„Jaz, nihče drugi!“ pritrđi odločno.

„No, veš kaj, brez zamere, od tebe bi jaz ne bil kaj tacega mislil. Kaj ni tisti grof, ki je na Tirolskem za cesarjevega namestnika?“

„Grof Tafe, misliš! Ta je zdaj pod mano,“ reče ponosno, vrže komaj na pol stlelo erzenko daleč od sebe in si ob moji zasmodi drugo.

„Če je tako, boš pa dal za en liter,“ rečem jaz, „sem ravno žejen.“

„O, še za dva ali tri,“ reče in potrka na žep, v katerem prav srebrno zažvenklja; „le pojdi z mano!“

Po Dunaji je toliko gostilnic, kakor v Ljubljani hiš, zato prideva kmalu do ene, stopiva noter in krčmar nama pride naproti ter praša:

„Vsak osmino litra, ne?“

„Ej, kaj osmino! Cel liter — ne, kar dva litra ga prinesite,“ ukaže Štremajer.

Krčmar se zavzame in se obotavlja, kakor da ne bi bil prav slišal. Moj tovariš pa se zadere nad njim:

„No, ne razumite nemški? Mar mislite, da ga ne bova spila ali ne plačala? Ta dva, pa še dva in še dva, če bo treba, pri moji veri, da!“

Pri tem potrka ob svoj žep, da se sliši cvenk, krčmar dobi hitre noge in gre, jaz pa rečem:

„Kakor se vidi, ministri na Dunaji nimate ravno veliko kredita.“

„I no, saj veš, kako je. Smo že preveč dolga naredili.“
„Naredili ste ga, pa plačali ga bodo menda tisti, ki za vami pridejo.“

V tem prinese krčmar vino, napolniva si kozarca in trčiva na najino zdravje. Ko tako sediva, pričnem zopet jaz:

„Zdaj pa povej, kako je to, da si ti zlezal na najvišji ministerski stol.“

„I, no, saj veš, da se ni nobeden ravno trgal za nj, ker je Auersperg tako dolgo sedel na njem.“

„Da, da, razumim. Auersperg je bil sila težek, posebno narodom, stolu se mora to tudi poznati.“

„O, ne ravno po njem, mi drugi smo ga bolj ogulili.“

„No, se ve, kjer se jih veliko valja, tam ni ravno čedno. Ti si toraj zdaj na njem. Ali misliš, da te bode dolgo držal?“

„I, no, se bo videlo. Trdneji pod mano ne bo postal.“

„Verjamem, verjamem. Pa imaš še družega?“

„Se ve da, starega, stol za ministra nauka in bogočastja.“

„A tako! Toraj se bo po naših šolah še zmiraj godla nemščina?“

„Na, pij, Pavliha, na zdravje!“

Ko izprazniva kozarce, hoče pogovor zaviti na drugo stran, a jaz silim ga na odgovor na moje uprašanje, na kar on reče:

„No, saj veš, da je nemščina vsakemu potrebna, ker —“

„Ker brez nje ne more postati nihče minister,“ mu sežem jaz v besedo, on prikima, jaz pa vprašam vnovič:

„Kteri so tvoji tovariši v ministerstvu?“

„Večidel stari,“ mi odgovori, „saj jih že poznaš, le Auersperg in Unger sta šla, Tafe pa je na novo prišel med nas. Pa to nič ne dé, saj veš: kaj bo eden proti vsem drugim!“

„Tak pa nismo nič na boljem! Samo ime se je spremenilo, vse drugo pa ostane pri starem, je li?“

„Na zdravje, Pavliha,“ reče namestu odgovora Štremajer in vzdigne kozarec, jaz pa odgovorim:

„Naj ostaneš ti toliko časa minister in ministerski predsednik, kolikor časa bo ta kozarec cel.“

Na to trčim s tako močjo s svojim kozarcem ob njegovega, da se oba razletita in vino po mizi razlije. On skoči prestrašen kvišku, jaz pa vzamem klobuk in marelo ter se obrnem proti vratam.

„Kam pa greš? Počaki no!“ upije za mano, jaz pa se med vratni obrnem nazaj in rečem:

„Domu!“

„Kdaj boš pa zopet kaj prišel?“

„Kedar bo drugo ministerstvo. Mislim, da bo to kmalu.“

S tem se zavijem in jo vkrenem v drug kraj — kam, to bom že drugi pot povedal.

Za deželni odbor kranjski in dr. Šraja še nekaj.

Ker je deželni odbor kranjski vpeljal nemško uradovanje, ga že posnemajo nekteri župani, to kaže sledeče spričevalo, ki ga je „Brencljnu“ poslal prijatelj.

C a j h n e s.

Birt be Stetiget fon oxsen fon B. N. das Er isst foll Komen ksunt vo isst Ganze gegend fraj fon rin der Pest und ist schon nit Kainer Kronkvar fillejor von Gemajnt Amt R.

F. K.

gemaint-vor Stant.

Tudi ta dokaz ponemčevanja na Kranjskem bodi prihranjen za „album“ dr. Šraja.

Hali, haló, papirja več ne bo!

(Po melodiji „Halí, haló, želoda več ne bo.“)

Denar zato na sveti,
Da moremo živeti,
Hali, haló,
Papirja več ne bo!

Ljudje so to spazili,
Zlató, srebro poskrili.
Halí, haló itd.

Od konca s srebernine
Je bil in pa zlatnine.
Halí haló itd.

Zlató, srebró skočilo
Je kviško že za silo.
Halí, haló itd.

Ko pa so ga kovali,
So kufra mu pridali.
Halí haló itd.

Nastala je dragina,
Ker redka srebernina.
Halí, haló itd.

Ljudje to zapazili,
In niže ga cenili.
Halí, haló itd.

Depretis mož je bister,
Ker je finanminister.
Halí, haló itd.

Srebern je bil goldinar,
Kuprén pa krajcar, vinar
Halí, haló itd.

Zato srebro bi skrito
Izvil rad na svito.
Halí, haló itd.

A to ni bila huda,
Denar je bil še ruda.
Halí haló itd.

„Lovi se tič le s tičem,
Ne s palico in bičem.“
Halí, haló itd.

Ker to biló premalo,
Se z drugim pomagalo.
Halí, haló itd.

Zatorej nasvetuje,
Da naj srebró se kuje.
Halí, haló itd.

Ko smo prišli v dolgove,
Dobili d'narje nove.
Halí haló itd.

„Srebró to čisto novo
Izvabi staro kóvo.“
Halí, haló itd.

Namesto evenka, križa,
Papirnega drobiža.
Halí, haló itd.

„Ko tega dost' imamo,
Papir zopet izdamo.“
Halí, haló itd.

Kar prej je evenk imelo,
Je zdaj le še šumelo.
Halí, haló itd.

Takó srebró dobimo,
A se ne veselimo.
Halí, haló itd.

Papir ima to prednost:
Dvomljiva njega vrednost.
Halí, haló itd.

Srebró papir postalo,
Toraj je vredno — malo.
Halí, haló,
Papirja več ne bo!

Sreberni denar.

Jaka. To je pa res dobro, da bo zdaj srebro toliko vredno, kakor papir.

Jože. To ravno je žalostno. Boljše bi bilo, če bi bil pri nas papir toliko vreden, ko srebro.

Beriška slovenščina.

V nekem kraju na Kranjskem gredo ljudje ravno od desete maše, kar zagledajo briča s pismom v roki in radovedni, kaj jim bo povedal, ga obsujejo in nastavijo ušesa. Mož najprej noslja (šnofa), potem se obriše in jame brati z lista v rokah. Ko prebere, pogleda po množici in praša: „Ste zastopili?“

„Ne, nismo!“ je splošni odgovor, „to je nemški ali Bog vedi kaj!“

„No, če niste, vam bom pa po kranjski povedal,“ Zopet noslja in potem začne:

„Alsdén, poslušajte! Tukej je ena kundmachenga od k. k. pecirksavtmanžoftne, de ne bo tiste bolezní, ki se ji pravi rinderpest — že veste, kaj je, — de more vsak, ki triba enga al več štukov na markt, za vsak štuk en cajgues al bestatengo imeti od cuštendik purgermojstra, de je zdrov in ne iz zapeštanga pecirka, de zonsten bo nazaj navízan in od markta avšlisan. To je za darnah-ahntengo.“

To so pa kmetje že razumeli, se ve da! Kdor tega ne verjame, naj jim pa to bere. Pa pravijo, da pri naših uradih ne znajo slovenski!

Razložek med Slovencem in lahomom.

V neki družbi blizo Trsta je bil pogovor o Slovencih in lahonih. Menili so se to in to in ker je bila družba skoro vsa lahonska, si utegne vsak misliti, da so silno udrihali po Slovencih — „Ščavi“, kakor jim pravijo.

Kar se vzdigne med njimi okoličan precěj čvrste postave, ki je do tje poslušal pogovor, in praša:

„Veste li, kak razložek je med Slovencem in lahomom?“

Vse vtihne in pogleda krepko postavó upraševalčevó, a odgovora ni. Ko korenjak spozna, da mu nihče ne bo odgovoril, reče:

„No, vam bom jaz povedal razložek. Če nad enega Slovenca pride 12 lahonov, bo on vse pretepel. Če pa pride eden Slovenec nad 12 lahonov, bodo vsi omolknili in tekli pred njim.“

Lahonska družba je res omolknila in se razkropila.

Stari pregovori in novi ljudje.

„Kar danes lahko storiš, ne odlašaj do jutri“ — pravi državni pravdnik in konfiscira slovensk časnik.

„Kar mačka rodi, miši lovi“ — zato sinovi viših uradnikov tako naglo visoke službe dobivajo.

„Pamet je dražja ko žamet“ — zato se pri našem mestnem ženstvu vidi toliko žameta.

„Lepa beseda lepo mesto najde“ — zato se pri nas slovenski jezik povsod v kot potiska.

„Kar sprosiš, lahko (žiher) nosiš“ — Slovenci večidel prazni hod mo.

„Vsak berač svojo mavho hvali“ — vsak poslanec vé kaj dobrega o sebi.

„Kolikor ljudi, toliko glav“ — zato (na zelniku) nima vsak štor glave.

„Goste službe, redke sukuje“ — če je več uradnikov, bolj redki so kmetje, ki imajo še suknje.

„Prazna mošnja, cagov mož“ — zato ne boš kmeta nikdar slišal vriskati, kedar iz davkarije gre.

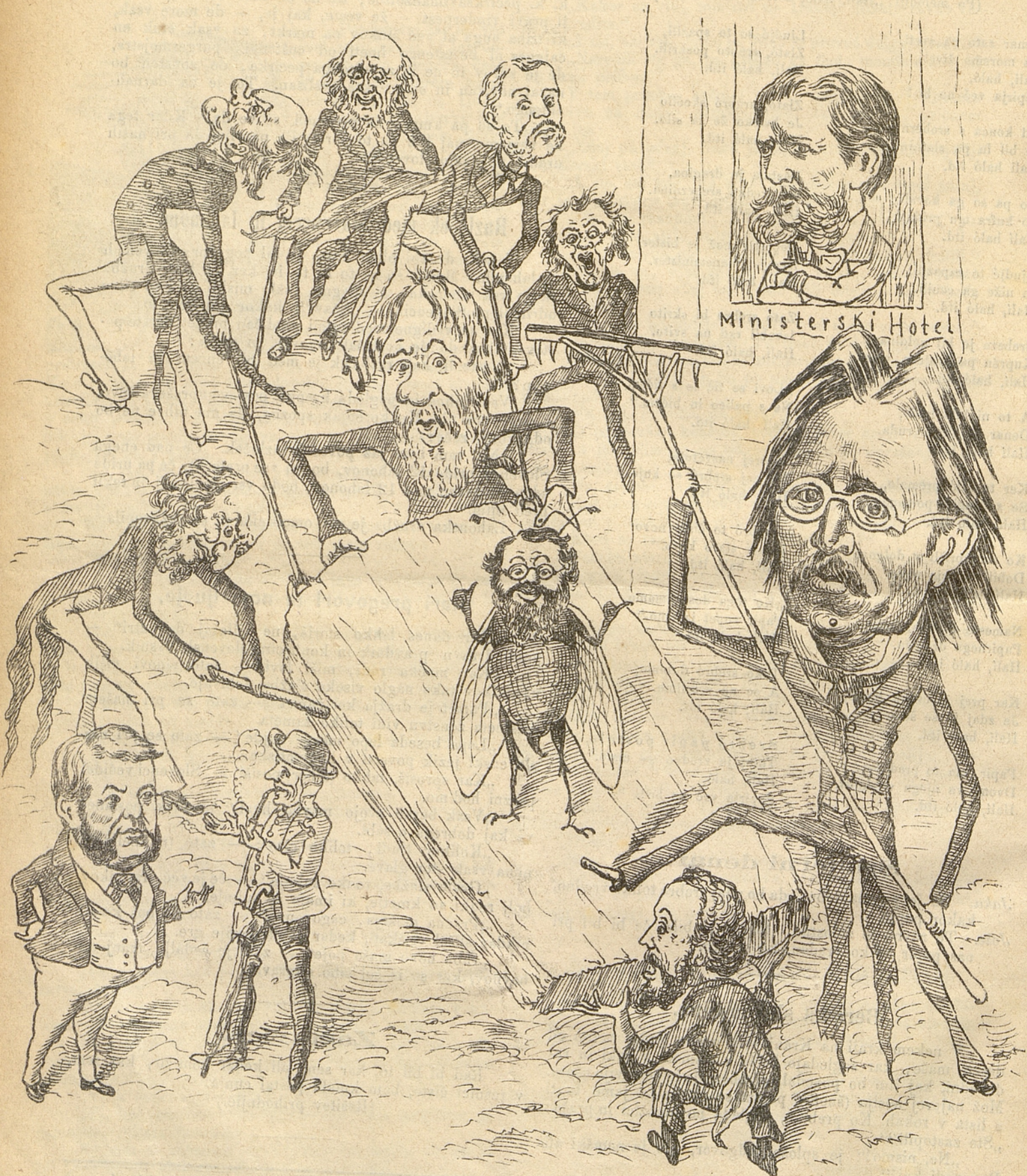
„Šiba novo mašo poje“ — zato je čedalje manj duhovnov, kar so iz šol šibo odpravili.

Zastavica.

Rad bi bil to, kar sem, ali kedar bom to, kar sem, v resnici čisto, bom kmalu postal cunjá.

(Rešitev prihodnjič.)

Na pustno sredo.

Minister Stremajer. Glej no, glej, koliko jih je, ki danes ploh vlečejo, ker ta predpust niso postali ministri.